

Taavi Soininvaara

KUUDES
MARTTYYRI



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän romaanin kirjoittamista.

Copyright © Taavi Soininvaara ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-44762-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023



**PÄÄHENKILÖT SEKÄ KESKEISIMMÄT
TOIMIJAT JA TERMIT**

ABW Puolan kotimaantiedustelupalvelu

Alapuro, Erno Suojelupoliisin tiedonhankintayksikön
päällikkö

ASIO Australian turvallisuusvalvontajärjestö

Bakhmatov, Oleg Ukrainalainen oligarkki

Biotekniikka Eliöitä, soluja tai niiden osia hyödyntävä
biokemian osa-alue

BKA Saksan keskusrikospoliisi

Bockhorst, Jens BKA:n terrorismin torjunnasta vastaavan
TE-osaston päällikkö

Brennan, George Kenraaliluutnantti. ISA:n komentaja

Donovan, Katy FBI:n etsivä

FBI Yhdysvaltain liittovaltion poliisi

Fenton, Garret Entinen Yhdysvaltain merijalkaväen sotilas

FSB Venäjän liittovaltion turvallisuuspalvelu

Gyrene Yhdysvaltain merijalkaväen sotilaiden lempinimi

Half-bird Garret Fentonin pataljoonankomentaja
Afganistanissa vuonna 2010

Hanes, Jeff FBI:n kriittisten tilanteiden reaktioryhmän
päällikkö

Hawkin, Marlene Martyrs for Earth -ympäristöjärjestön jäsen

Hiekkala, Karita Martyrs for Earth -ympäristöjärjestön jäsen

Hirvonen, Jens Taideväärentäjä

Hoitaja Vakoojan tai vakoojaverkoston käsittelemisestä
vastaava tiedusteluvirkamies

HPL Helsingin poliisilaitos

ISA (Intelligence Support Activity) Yhdysvaltain armeijan
tiedustelutuki

Jaatinen, Ossi Keskusrikospoliisin rikosteknisen laboratorion tutkija

Jihadisti Muslimi, joka kannattaa aseellista uskonsotaa tai ottaa siihen osaa

Jokela, Esa Rikosylikonstaapeli. Keskusrikospoliisin henkirikostutkintayksikkö

Kabiri, Ahmad Afganistanilainen jihadististi

Kaitue, Olga Suojelupoliisin tiedusteluyksikön päällikkö

Kerälä, Klaus Martyrs for Earth -ympäristöjärjestön jäsen

Ketonen, Jussi Suojelupoliisin entinen päällikkö. Nelli Ratamon äidinäidin leski

”Klick” Kilometrin nimitys Yhdysvaltain asevoimissa

Kotamäki, Heikki (Kello) Rikosylitarkastaja. Keskusrikospoliisin tutkintaosaston johtaja

Lampi, Lotta-Liina Kuvataiteilija

Legenda Sepitetty elämäntarina, jota väärennetyt asiakirjat tukevat

Linden, Elina Rikoskomisario. Keskusrikospoliisin henkirikostutkintayksikkö

Lukkari, Saara Suojelupoliisin terrorismintorjuntayksikön päällikkö

Lundorf, Pernille Martyrs for Earth -ympäristöjärjestön jäsen

Martyrs for Earth Radikaali ympäristöjärjestö

Mujahideen-taistelija Islamilainen uskonsoturi

Novikov, Nikolai Oleg Bakhmatovin avustaja

Olsen, Morten Martyrs for Earth -ympäristöjärjestön jäsen

Ottala, Juha Rikoskonstaapeli. Keskusrikospoliisin henkirikostutkintayksikkö

Patogeeni Taudinaiheuttaja

Ratamo, Arto Osastopäällikkö, päällikön avustaja. Suojelupoliisi

Ratamo, Nelli Arto Ratamon tytär

RNU Venäjän kansallinen yhtenäisyys -puolue

Rusakov, Artem Oleg Bakhmatovin avustaja

Rutten, Wilfried Belgialaisen Klimateaak-ympäristöjärjestön johtaja

Salat Islamilainen rukous

Siltanen, Pauliina Kriminaalipsykologi. Keskusrikospoliisin erikoistutkija

SBU Ukrainan turvallisuuspalvelu

SVR Venäjän liittovaltion ulkomaantiedustelupalvelu

Synteettinen biologia Ihmisen suunnittelemat ja rakentamat biologiset systeemit, solut, solun osat tai eliöt, joita ei löydy luonnosta

Taliban Afganistanissa ja Pakistanissa toimiva sunnimuslimilainen ääriliike

Verheyen, Alexis VSSE:n tiedusteluosaston päällikkö

Virkki, Tuula Rikoskonstaapeli. Keskusrikospoliisin henkikirikostutkintayksikkö

VSSE Belgian turvallisuuspalvelu

Wahdat, Qari (Barmanou) Afganistanilainen jihadist

Wouters, Patrick Belgialaisen Wouters Transport -kuljetusliikkeen omistaja

Wrede, Erik (Skotti) Suojelupoliisin päällikkö

Yura Jihadistien avustaja

*Pandemian jälkeen maailmaa uhkaa
bioterrorismin uusi aalto.*

OLLI RUOHOMÄKI. Vieraileva johtava asiantuntija,
Ulkopoliittinen instituutti, 23. lokakuuta, 2021.

*Laboratoriossa luodut virukset muodostavat
uhkan ihmiskunnan olemassaololle.*

HAMISH DE BRETTON-GORDON. Yhdistyneen kuningaskunnan
kemiallisiin, biologisiin, radiologisiin ja ydinaseisiin liittyvästä
turvallisuudesta vastaavan rykmentin komentaja.
Lontoo, 6. maaliskuuta, 2021.

PROLOGI

Trauma

RALEIGH, YHDYSVALLAT. 18. TOUKOKUUTA

Ennen komennustaan Afganistanin sotanäyttämölle veren haju ei koskaan ollut häirinnyt Garret Fentonia. Hän oli tottunut siihen työskennellessään muutaman kesän ajan Cook's Processing -yhtiön lihanjalostamossa lääketieteen opintojaan rahoittaakseen. Mutta taistelukomennuksen jälkeen mikään ei ollut ennallaan. Veren haistaminen toimi tätä nykyä laukaisimena, joka palautti Fentonin mieleen helikoptereiden roottorien säksätyksen, tuskasta kiljuvien miesten huudot sekä univormulle roiskuvan veren pistävän aromin. Veren, joka ei ollut hänen omaansa vaan hänen aseveljiensä vuodatamaa. Miesten, joiden auttamiseksi hänen olisi pitänyt pystyä tekemään enemmän. Useimmat hänen tovereistaan olivat olleet perheellisiä, mutta hänen paluutaan kukaan ei ollut ollut odottamassa. Hänen ei olisi tarvinnut selviytyä. Monet hänen komppaniansa miehistä palasivat USA:han raajansa menettäneinä tai muutoin pahasti loukkaantuneina, mutta Fenton ei saanut koko Afganistanin komennuksensa aikana ensimmäistäkään naarmua. Ei ainakaan sellaista, joka näkyisi päällepäin.

Fenton painautui kauhtuneen La-Z-Boy-nojatuolin perukoille raleighlaisen talorähjänsä oleskelutilan peränurkkauksessa, sulki silmänsä ja antoi ajatustensa lipua sinne minne halusivat. Menetettyään loppuvuodesta 2009 parhaan lapsuudenystävänsä Afganistanin sodalle ja saatuaan äkillisen isänmaallisuuden puuskan, hän keskeytti alkuvuodesta 2010 lääketieteen opintonsa ja värväytyi merijalkaväkeen. Hänen pataljoonansa oli saapunut Kandaharin maakuntaan alkukesällä 2010, tehtävänä Zharin alueen turvaaminen.

Seutu oli oopiumin tuotantoon viljeltyjen unikkopeltojen, granaattiomenatarhojen, viiniköynnösrivistöjen ja eristyk-sissä olevien sähköttömien ja vesijohdottomien savitiilikylien täyttämä maakaistale Arghandabjoen pohjoisrannalla. Päivät olivat kuumia ja pitkiä, ja varusteet olivat tuntuneet painavan tuplasti enemmän kuin peruskoulutuksen aikana USA:ssa. Pimeyden laskeuduttua taliban-taistelijat ja puumat oli-vat vaanineet parakkialuetta vartiotorneista tähystäneiden sotilaiden ulottumattomissa ja ilmassa oli kiirinyt sakaalien ulvonta.

Fenton oli toiminut lääkintämiehenä Bravo-komppa-niassa, joka sai kesän 2010 kääntyessä lopulle käskyn työn-tyä tykistötulen ja täsmäohjautuvien pommien avustamana syvemmälle talibanien hallitsemalle alueelle. Marraskuun puolivälissä he valtasivat Sangsarin kylän ja onnistuivat myös pitämään sen hallussaan. Hänen joukkueensa juhlisti menes-tystään takavarikoimalla paikalliselta maajussilta muutaman kanan, joista heidän afgaanisotilaansa valmistivat sipuleilla ja marihuanalla ryyditetyn muhennoksen. Paluu arkeen koitti kuitenkin heti seuraavana aamuna kun he astelivat aamu-kierroksellaan talibanien väijytykseen. Se yhteenotto päättyi heidän edukseen, mutta paluumatkalla Sangsarin tukikoh-taan tapahtui jotakin mikä muutti Garret Fentonin elämän.

Löysään salwar kamiz - housupukuun pukeutunut afgaani-siviili oli kävellyt hänen joukkueensa muodostelman keskelle ja räjäyttänyt itsensä. Miehestä oli jäänyt jäljelle vain polven alta irti leikkautuneet, nahkasandaaleiden suojaamat jalat, ne Fenton näki yhä muistikuvisaan yhtä selvästi kuin toista-kymmentä vuotta sitten silmillään. Räjähdyspaikan ympä-rillä makasi neljätoista haavoittunutta tai menehtynyttä amerikkalaisotilasta. Hän oli avannut lääkintälaukkunsa ja ryhtynyt töihin, rukoillen kuulevansa evakuointikopterin

äänen haavoja sitoessaan ja kiristysseiteitä asetellessaan. Pahi-
ten hän oli järkyttynyt ystävänsä, kaksikymppisen Jaken sil-
poutuneen torson näkemisestä. He olivat pitäneet aiemmin
päivällä taukoa yhdessä, kun tarkka-ampujan tulittama luoti
oli viuhunut heidän välistään. *Doc, mä en todellakaan halua
kuolla*, Jake oli sanonut, ikään kuin hänellä olisi ollut valta
päättää elämästä ja kuolemasta.

Fenton ei ollut järkyttynyt itsemurhaiskusta vain siksi, että
oli menettänyt yhdeksän toveriaan, vaan myös siksi, että olisi
halutessaan pystynyt estämään iskun. Hän oli kuullut myö-
hään edellisiltana sattumalta pätkiä komppanianpäällikön
ja pataljoonankomentajan välisestä keskustelusta. Tiedus-
telulähteiden mukaan Bravo-komppaniaa oli uhannut väli-
tön itsemurhaiskun vaara. Fenton ei tiennyt, miksi varoitus
ei koskaan ollut kantautunut komppanianpäälliköltä hänen
joukkueelleen. Hän oli maininnut asiasta aamulla joukkueen-
johtajalleen, joka oli kuitannut tiedon pelkäksi vainoharhai-
suudeksi. Ja hän oli antanut asian olla.

Itseinho leimahti Fentonin mielessä yhtä vahvana kuin
aina. Hän olisi pystynyt estämään itsemurhaiskun, jos olisi
niin valinnut. Hän olisi voinut vaatia joukkueenjohtajaa otta-
maan yhteyttä komppanianpäällikköön. Hänen raukkamai-
suutensa oli aiheuttanut yhdeksän amerikkalaisotilaan kuo-
leman. Sitä hän ei vielääkään kyennyt antamaan itselleen
anteeksi.

Kuuden kuukauden komennuksen päätyttyä joulukuussa
2010 Fentonin saapumiserä oli palannut Fort Campbellin
tukikohtaan Kentuckyyn. Kaikille kahdeksalletoista hänen
komppaniastaan Afganistanissa menehtyneelle sotilaille
pidettiin yhteinen muistotilaisuus, johon perheenjäsenet-
kin saivat osallistua. Jaken äiti oli etsinyt hänet käsiinsä kiit-
tääkseen siitä, mitä hän oli itsemurhaiskun päivänä Jaken

puolesta tehnyt, ja onnitellakseen häntä kunniamerkistä, joka hänelle oli sen päivän urheiden tekojensa vuoksi myönnetty. Se kohtaaminen oli miltei murskannut hänet. Hän oli kaikkea muuta kuin sankari – hän oli raukka, jonka saamatomuuden takia yhdeksän miestä oli menettänyt henkensä.

Fenton tunsu kuinka Joe heräili. Hän kutsui sisuksiinsa patoutunutta kauhua ja pahoinvointia armeijaslangin sotilasta tarkoittavalla nimellä Joe, koska juuri sitä Joe oli. Se osa hänestä, joka yhä oli sotilas. Pahan kerran petetty sotilas.

Fenton käveli olohuoneensa ikkunoiden ääreen ja katsoi Bragg Streetille avautuvaa näkymää. Raleigh'n pahamaineisimman asuinalueen kaduilla ei näkynyt varhain lauantaiaamuna ensimmäistäkään asunnotonta, narkkaria, jenginuorta, työtöntä tai kotiäitiä.

Fenton ei ollut suunnitellut niitä tekoja, rikoksia, joihin oli Jaken ja muiden muistotilaisuuden jälkeen syyllistynyt. Ei varsinkaan huumehoureista sekoiluaan Fort Campbellin parakeilla. Hänet oli potkittu pois armeijasta, ja hän oli menettänyt kaikki veteraanietunsa: oikeuden ilmaiseen terveydenhuoltoon ja koulutukseen, edulliseen asuntolainaan ja henkivakuutukseen, kohtuuhyvään ja pitkäkestoiseen eläkkeeseen... Kotiinpaluun jälkeen lääketieteen opintojen jatkamisesta ei ollut tullut mitään, hän ei enää sietänyt ihmisiä eikä heidän teennäistä ystävällisyyttään. Hänestä oli tullut hylkiö, jota kukaan ei halunnut palkata muuta kuin pahimman lajin hanttihommiin.

Hän ei ollut harkinnut elämänsä päättämistä vielä ensimmäisinä kotiinpaluunsa jälkeisinä viikkoina tai kuukausina. Mutta toisinaan valtateitä päämäärättömästi ajellesaan Fenton muisti kuvitelleensa, mitä tapahtuisi, jos auton rengas räjähtäisi ja hän murskautuisi vasten suoja-aitaa tai rekan nuppia. Ajatus oli houkutellettu. Ja pian hän oli ilmes-

tynyt omiin uniinsa köyden jatkona roikkuvana ruumiina. Lopulta syyllisyys, raivo ja suru olivat ottaneet hänet haltuunsa. Pahoinpideltyään erään rehvasetelevan jengiläisen lähibaarissa Fenton eristäytyi lopulta taloonsa. Yhdessä Joen kanssa. Mutta sitten häntä oli kohdannut odottamaton kunnia. Hänen Afganistanin-komennuksensa pataljoonan-komentaja *Half-bird* oli yllättäen tullut vierailulle.

Silloisen everstiluutnantin lempinimen ajattelu sai Fentonin huomaamaan, kuinka nälkä kiersi suonissa. Hän asteli keittiöön ja kaivoi kuivamuonakaapista läjän MRE:itä – Meal, Ready-to-Eat -kenttäannoksia. Emmittyään hetken menuiden numero 2 (nyhtönauraa) ja numero 13 (juustotortellineja) välillä Fenton päätyi lihaisempaan vaihtoehtoon. Hän ei viittäsiyt lämmitteä annostaan, leikkasi vain pääruoan sisältävän pussin kulman auki, lisäsi hiukan kuumaa vettä hanasta, sekoitti ja ryhtyi lusikoimaan. Hänen kaapeissaan lojui kymmenittäin MRE-annoksia, kiitos *Half-birdin*, joka toi niitä mukanaan aina vierailulle saapuessaan. *Puoli-kotka* oli tavallinen nimitys merijalkaväen everstiluutnantille, koska astetta ylempään sotilasarvon, everstin, arvomerkinä komeili kotka. Heidän yhteisten Afganistanin-päiviensä jälkeen *Half-bird* tosin oli jo saanut useammankin ylennyksen.

Nälän tunne oli yhä tallella Fentonin lusikoitua seisaalaa nauti-annoksensa, joten hän päätti hoidella saman tien tuulensuojaan myös tortellinit. Hänen täytyi olla tiptop-kunnossa lähtiessään huomenna Eurooppaan suorittamaan elämänsä tärkeintä tehtävää. Hän oli ollut hukassa vuosikausien ajan, mutta nyt hän saisi palata kentälle. Hän pääsisi lopultakin kostamaan niille, joiden takia oli joutunut jättämään ainoa paikan missä koskaan oli tuntenut olevansa kotonaan – merijalkaväen.

ENSIMMÄINEN OSA

Marttyyri-23

21. TOUKOKUUTA – 23. TOUKOKUUTA

1.

SUNNUNTAI 21. TOUKOKUUTA

Bełchatówin kaupungin kupeessa keskellä Puolaa sijaitseva 118 metriä korkea, 740 metriä pitkä ja 117 metriä leveä lämpövoimalaitos oli rakennettu tasamaalle ruskohiilen louhimiin perustetun avokaivoksen viereen. Euroopan suurimman voimalan kaksitoista yksikköä tuottivat viidenneksen Puolan sähköntarpeesta ja enemmän hiilidioksidipäästöjä kuin mikään muu teollisuuslaitos maailmassa – yli kolmekymmentä miljoonaa tonnia vuodessa. Siinä syy, miksi Martyrs for Earth -järjestö oli valinnut ensimmäiseksi kohteekseen juuri tämän, Puolan valtion omistaman, PGE-yhtiön operoiman supersaastuttajan.

Kaksi peräkkäin kulkevaa huoltoajoneuvoa, joiden kylkiä koristeli PGE:n sininen kirjainlogo punaoransseine kaarineen, seisahtui Bełchatówin aidatun alueen koilliskulman portille vain muutaman kymmenen metrin päässä voimalan huolto- ja valvomorakennuksesta. Kello oli 05.11 ja satoi kaatamalla. Etummaisena Renault Express -pikkupakettiauton kartanlukijan paikalla istuva Klaus Kerälä tunsu jännityksen kasvavan sisuksissaan katsoessaan voimalan taivaita kohti kurottavia, valaistuja jäähdystorneja. Hän oli ryhmän organisaattori, mestarijärjestelijä, joka oli kokonaisvastuussa Martyrs for Earthin suunnitelmista.

”Miksei se aukea?” Kerälä kuiskasi kuskipukilla istuvalle elektroniikka- ja tietoliikenneasiantuntijalle Karita Hiekkalalle. Naiselle, joka oli vastuussa Belchatówin hälytys- ja valvontajärjestelmien tekemisestä vaarattomiksi. Hiekkala oli syöttänyt voimalan tietojärjestelmiin vartijoille tarkoitetun merkinnän, jossa mainittiin Martyrs for Earthin käyttämien ajoneuvojen rekisteritunnukset. Viestin mukaan huolto- ja valvomorakennuksessa tultaisiin tekemään pistotarkastus kello viiden ja kuuden välillä sunnuntaina aamuyöllä. Hiekkala oli valittu ryhmään osittain siksi, että hän opiskeli Puolassa ja osasi maan kieltä.

Kerälä ei missään nimessä halunnut poistua autosta vartijoita puhuttelemaan, se merkitsi valvontakameroiden talenteisiin päätymistä. Hän oli tovereittensa tavoin muokannut kasvojaan silikoni-irtokappaleilla ja meikillä ja vetänyt lippalakin syväälle päähänsä, mutta kunnollisten lähikuvien avulla viranomaisten kasvojentunnistusohjelmat saattaisivat silti päästä heidän jäljilleen.

Juuri kun Hiekkala alkoi rummuttaa hermostuneesti reittäen sormillaan, raskaat metalliverkkoportin puoliskot kirskahtivat ja erkanivat sitten tärysten toisistaan.

Kerälä nielaisi Renaultin nytkähtäessä liikkeelle. Hän vilkaisi taakseen ja näki toisen pikkupakun seuraavan perässä kuten pitikin. Sen kyydissä istuivat ryhmän ex-sotilas, iskujen ”koreografiasta” vastaava amerikkalainen Marlene Hawkin sekä Martyrs for Earthin perustajat, tanskalainen virologi-pariskunta Morten Olsen ja Pernille Lundorf. Kaksikko, jonka taidot takasivat sen, että Belchatówin voimalan toiminta halvaantuisi täydellisesti vielä tämän päivän kuluessa.

Hetkeä myöhemmin Hiekkala pysäytti Renaultin huoltorakennuksen sivuovelle, näppäili käsivarsikoteloon kiinnittämänsä älypuhelin ja käänsi virittyneen katseensa

Kerälään. ”Huoltorakennuksen sivuovi on eristetty hälytysjärjestelmästä, lukitus on avattu ja valvontakamerat hoidettu. Kaikki on valmista.”

Kerälä veti kypärähupun päähänsä ja nappasi reppunsa mukaan. Kello oli tasan viisi viisitoista aamuyöllä, rankkasteen ääni kohisi pimeydessä ja pisarat tanssivat asfaltilla, kun hän astui ulos Renaultista ja kiskaisi huoltorakennuksen sivuoven auki. Hän odotti että Martyrs for Earthin neljä muuta PGE:n logoa kantaviin komposiittikangashaalareihin ja kypärähuppuihin sonnustautunutta jäsentä juoksivat rakennuksen sisään.

Haalarinsa olkatoppaukseen kiinnitetyn valaisimen sytyttänyt Kerälä astui voimalan käytävälle mieli palaen: hän tulisi muuttamaan maailmaa. Katonrajaan kiinnitetyt valvontakamerat tuntuivat uhkaavilta, vaikka Hiekkala olikin syöttänyt Belchatówin valvontajärjestelmään kahdenkymmenen minuutin pätkän huolella valmistelemaan videotallenteita tiloista, joissa Martyrs for Earthin jäsenet tulisivat liikkumaan. Belchatówin vartijat näkisivät pelkkiä tyhjiä käytäviä. Siinä kaikki aika mitä heillä oli käytössään – kaksikymmentä minuuttia. Ei sekuntiakaan enempää. Ketään ei jäätäisi odottamaan.

Käytävän puolivälin tienoilla Kerälä saapui ovelle, missä hänen ja muiden Marttyyrien tiet erkanivat. Heillä kullakin oli oma tehtävänsä, jonka onnistumisesta he olivat yksin vastuussa. Kerälän kontolla oli voimalayksiköiden 1, 2 ja 3 ilmanvaihtojärjestelmien saastuttaminen Olsenin ja Lundorfin valmistamalla Marttyyri-23-viruksella. Voimalayksiköiden höyrykattilat synnyttivät valtavasti lämpöä, joten kaikissa kahdessatoista rakennuksessa oli järeä ilmanvaihtojärjestelmä, joka imi jatkuvasti viileää ilmaa sisään ja puhalsi kuumaa ilmaa ulos. Neljä ryhmän jäsenistä hoitelisi kukin kolme Belchatówin kahdestatoista voimalayksiköstä, ja Hiekkala oli

vastuussa huolto- ja valvomorakennuksen saastuttamisesta. Kerälä oli saanut vastuulleen kauimpana sijaitsevat kohteet, koska oli selviytynyt tehtävistään muita nopeammin joka ikisessä harjoituksessa.

Samassa Kerälä saapui huoltokäytävän pohjoispäätyyn. Voimalayksiköt sijaitsivat vieretysten, kiinni toisissaan, ja niiden kaikkien ilmanvaihtojärjestelmän tuloilmayksikölle pääsi yhtä ja samaa huoltokäytävää pitkin. Hän avasi ensimmäiselle vastuullaan olevalle tuloilmayksikölle johtavan oven ja asteli laitteen ääreen. Suuta kuivasi, kun hän heilautti mustan repun selästään ja kaivoi esiin termosastian, joka piti virusten lämpötilan vakiona. Hän poimi astian sisuksista varovasti kaksi näytteenottoputkea. Ne tuntuivat viileiltä käsissä. Kuin kuolema, Kerälä ajatteli.

Hän tyhjensi näytteenottoputkien sisällön ulkoilmaa sisuksiinsa imevään koneeseen täsmälleen niin kuin Olsen ja Lundorf olivat opettaneet. Tanskalaiset olivat nähneet vaivaa varmistaakseen, ettei kukaan Marttyyreistä saisi virustartuntaa. Kerälän itseluottamus kohosi kertaheitolla. Hän palasi huoltokäytävälle, sytytti valaisimensa hetkeksi ja siirtyi seuraavalle ovelle.

Kun kolmaskin tuloilmayksikkö oli kyllästetty viruksilla, Kerälä katsoi rannekelloaan - 05.26. Hän oli aikataulussa, mutta hetkeäkään ei ollut hukattavissa. Hän työnsi termosastian reppuunsa, heilautti sen selkäänsä ja säntäsi juoksuun. Samassa haalarin hihan päälle kiinnitetty rannekello osui johonkin. Kuului rikkoutuvan muovin rusahdus, ja sitten jotakin varisi lattialle. Kerälän hengitys salpaantui ja pulssi villiintyi. Sekunti, kaksi - ei hälytystä. Hän oli osunut kädellään valokatkaisijaan. Kerälä kiroi mielessään: hän oli käynyt reitin läpi ajatuksissaan kymmeniä kertoja, mutta sattumaa ei koskaan päässyt pakoon.

Odotettuaan vielä muutaman sekunnin Kerälä uskaltautui uudelleen juoksuun, mutta tälläkin kertaa hänen matkansa loppui lyhyeen. Muutaman metrin päässä avautui ovi. Kerälä ei tiennyt, mitä oli odottanut näkevänsä, mutta ei varmuudella ainakaan rotevan schäferin valkoista hammasrivää ja pistävän tummia silmiä.

Hurta hyökkäsi samalla hetkellä, kun Kerälä painoi vasemman polvensa lattiaan ja nosti oikean käsivartensa kurkkunsa eteen, kuten Hawkin oli harjoituksissa opettanut. Raivopäinen koira tarrasi tyrkyllä olevaan raajaan sellaisella voimalla, että Kerälä oli vähällä lentää selälleen. Tuska vihloi käsivartta. Piskin silmät leimusivat. Kerälä kietaisi vasemman käsivartensa rakin niskan taakse ja veti eläintä itseään kohti samalla, kun työnsi koiran suussa olevaa käsivarttaan voimalla eteenpäin. Eläimen niska katkesi kuin kuiva oksa.

Samassa koiransa vapaaksi päästänyt turvamies astui ovesta huoltokäytävälle vain muutaman metrin päässä Kerälästä. Vartija näki lattialla lojuvan koiran ja kohti hyökkäävän miehen ja tavoitteli radiopuhelinta vyöltään, kun Kerälän potku osui hänen vasempaan ohimoonsa. Puolalainen paiskautui päin seinää, valahti lattialle ja sai toisen iskun päähänsä.

Hän ei ennättäisi sitoa miestä, Kerälä tajusi. Aikaa oli hädin tuskin riittävästi ehtiä ajoissa kokoontumispaikalle. Jos vartija tokenisi ennen kuin he ehtisivät poistua Belchatówin alueelta, hän olisi tuhonnut kaiken.

Kerälä laittoi kaikki voimansa likoon juostessaan haalariinsa kiinnitetyn valaisimen loisteessa pitkin loputonta käytävää. Näytti siltä, ettei tainnutettu vartija ollut ehtinyt tehdä hälytystä. Puremahaavaa vihloi perkeleellisesti. Ikuisuudelta tuntuvien minuuttien jälkeen Kerälä näki lopulta tummia

hahmoja, joiden piirteet terävöityivät hänen lähestyessään heitä. Kaikki neljä muuta Marttyyriä odottivat häntä.

”Valmis?” Belchatówin iskun aikataulun suunnitellut Hawkin kuiskasi kireästi.

”Törmäsin vartiijaan ja koiraan”, Kerälä sanoi. ”Molemmat poissa pelistä, mutta vartija herää jossakin vaiheessa.” Hän näki, että Hawkin oli jo spreijannut huoltokäytävän seinälle Martyrs for Earthin nimen.

”Tule minun kyytiini”, Hawkin sanoi Kerälälle. Viiden hengen ryhmä syöksyi ensin ulos Belchatówin voimalan valvomo- ja huoltorakennuksesta ja sitten suoraa päätä pakettiautoihinsa. He riisuivat kypärähuppunsa.

Hawkin ajoi parinkymmenen metrin päässä Hiekkalan ohjaaman Renaultin takana. He lähestyivät porttia rauhallisella vauhdilla.

”Yhdeksän tunnin odotus edessä”, Kerälä sanoi vain rikkoakseen hiljaisuuden.

”Se on minimi, sen jälkeen myös kello kahdelta päivävuo-
roon tulleet vuorotyöntekijät ovat ehtineet altistua virukselle. Ja kun kaikki vajaan 8 000 voimalan työntekijää on altistettu, heidät asetetaan karanteeniin ja koko voimalaitos on pakko sulkea.”

”Uusi maailmanjärjestys pannaan alulle”, Kerälä sanoi hiljaa. Hän katsoi vieressään istuvaa tummaa, kolmenkymmenenviiden ikäistä amerikkalaista. Marlene Hawkin näytti nytkin rauhalliselta ja määrätietoiselta, nainen toden totta pystyi pitämään tunteensa kurissa tiukoissakin paikoissa. Sotilaan työt ekoterrorismiin vaihtanut Hawkin oli kertonut hakeutuneensa Martyrs for Earthiin, koska halusi hyvittää aiemmat tekonsa.

Lopulta Renaultit pysähtyivät peräkanaa Belchatówin koillisen portin edustalle. Kerälä tunsi kuinka jännitys kirisi-

tyi entisestään. Kiinni jääminen merkitsisi pitkää kakkua vankilassa, sen ryhmäläiset tiesivät: heidän iskunsa aiheuttaisi PGE-yhtiölle ja Puolan valtiolle valtavat taloudelliset vahingot. Ja kaikki heidän näkemänsä vaiva ja tekemänsä työ menisivät hukkaan. He olivat valmistelleet Belchatówin iskua kuukausien ajan.

Kun portti lopulta avautui ja Hawkin kaasutti Renaultin kohti vapautta, helpotuksen aalto sai Kerälän sulkemaan silmänsä ja huokaisemaan. Hän ei koskaan ollut ollut ylpeämpi itsestään. Hän tulisi lunastamaan paikan historiassa.

Tästä alkaisi todellinen muutos: Martyrs for Earthin iskut loisivat sellaisen pelon ilmapiiriin, että röyhkeimpienkin maapallontuhoajien olisi pakko lopettaa räikeimmät rikoksensa. Kun miljoonia ihmisiä pidettäisiin Marttyyri-23-viruksen panttivankina, kansainvälisen yhteisön olisi pakko sitoutua hiilidioksidin nettopäästöjen nollatavoitteen saavuttamiseen kuluvan vuoden loppuun mennessä. Kivihiilen käyttö tulisi niin ikään lopettaa kokonaan tämän vuoden kuluessa ja maailman varallisuus jakaa tasaisemmin kuten World Basic Income -järjestö ehdotti. Ja jos yritykset tai valtiot rikkoisivat sääntöjä, ne pakotettaisiin takaisin ruotuun. Martyrs for Earthin sanelemilla säännöillä globalisaatio saattaisi johtaa hyvin tuloksiin. Kaikille. Kerälä oli yllättynyt, että ensimmäisen iskun onnistuminen hiveli itsetuntoa näin vahvasti. Tämä oli vasta alkua.

E erityisen iloinen Kerälä oli siitä, että hän oli saanut olla mukana leikkaamassa auki nimenomaan Puolan energiantuotannon aorttaa. EU-valtion, joka tappoi vuosittain kolmisenkymmentätuhatta kansalaistaan ilmansaasteilla. Puola oli tuhonnut demokratiansa riistämällä oikeuslaitokseltaan sen riippumattomuuden ja sallinut valtapuolueensa nousta lain yläpuolelle. Laki ja oikeus -puolue nimitti kan-